ПРОМІНЬ

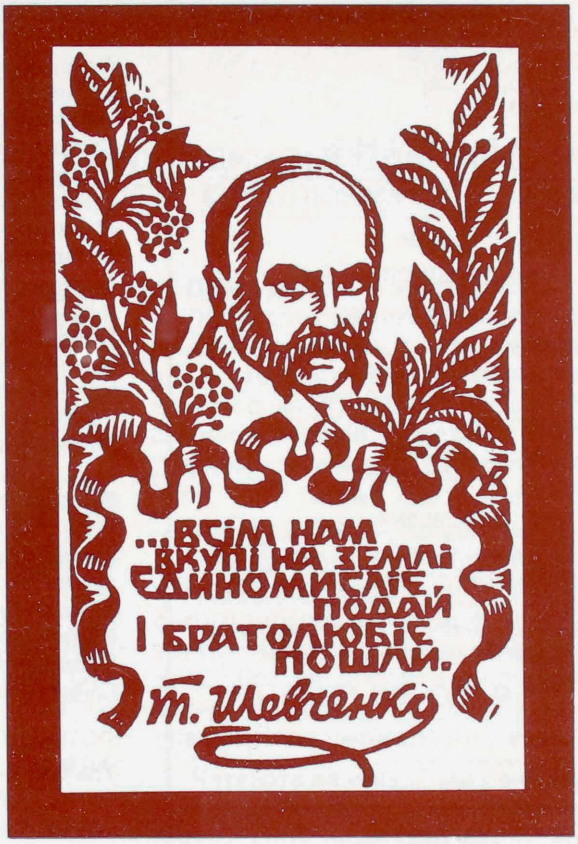

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1994

No. 3 MARCH 1994

ПРОМІНЬ

РІК XXXV **БЕРЕЗЕНЬ** **Ч. 3**

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редакор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Тарася Юрків

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXV **MARCH** **No. 3**

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Tracy Yurkiw

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Життя і культура
Олена Гринь — Всім нам вкупі на землі ... 1
Леся Храплива-Щур — Новина в репертуарі 2
Володимир Лупійчук — У вінок великому кобзареві 4
Микола Голоденко — Шевченко 4
Оксана Пахльовська — Іван Підкова 5
Тарас Шевченко — Іван Підкова 5
о. Ярослав Пук — Дівчина-Мати-Покритка.. 6
П. Саварин — Виставка Вадима Доброліжа 9
Громадська хроніка
Прийняття для Г. Райчиби, Г. Мельник-Марко й Ю. Головатої 11
Подяка відділові Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги, Торонто 11
Хор Катедри св. Софії відвідав катедру св. Дмитрія 12
65-літній Ювілей Союзу Українок Канади відд. Доньки України, Ріджайна, Саск. 13
Вісті з Централі 25, 29
Річні збори відділу СУК при катедральній громаді св. Івана, Едмонтон, Альберта 26
Слово голови відділу Надії Гиманик 27
Максим Рильський — Шевченко 28
Квіти незабутнім ..... 29 — 32
Посмертні згадки: бл. п. Параскева Вітоль, бл. п. Ганна Янішевська.

CONTENTS

The Order of Canada Investiture — A Personal Account — Helen Raycheba 15
The State of the Family in Canada: A National Profile 17
Canadian Families Publication 17
Health: Ollia Waverick — Oh, My Aching Back 18
Reports: B.C. Conference Passes Resolutions 19
Annual Report of St. Olha Women's Association of St. Vladimir's Orthodox Church in Moose Jaw 19
Recipe Corner: Ollia Waverick — Potatoes Are Always Popular 21
Cultural Scene: Children's Exhibit of "Ukrainian Folk Tales" 23
Winter Hours for the Ukrainian Museum of Canada 23
"Once Upon a Wedding" 23
News from the National Office 24
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки: Тарас Шевченко — різьба В. Лупійчука.

ВСІМ НАМ ВКУПІ НА ЗЕМЛІ ЄДИНОМИСЛІЄ ПОДАЙ І БРАТОЛЮБІЄ ПОШЛИ

В цьому році будуть перевибори Верховної Ради України (27-го березня 1994 р.) і перевибори (або вибори) президента України в червні місяці.

Багато розмов іде і багато різних надій покладають різні люди, як в Україні , так і в Канаді.

З того, що нам відомо, на великі зміни надій мало. Але, як би там не було, ми тут не вибираємо. Вибирають там в Україні. Одначе, ми не можемо бути байдужі до підготовки виборів і наші думки не можуть не вплинути на деяких людей в Україні. Наші турботи: зберегти незалежну державу. Степан Яворський в „Українському Голосі" (24 січня 1994 р.) пише таке: „Політика компромісу, яка дуже розвинена в Канаді, є для нас необхідною. Я вивчав деталі цієї політики і, на мою думку, це дуже розумна політика...

Для України, яка перебувала під окупаціями різних держав, політика якоїсь однієї групи, чи то львівської, чи донецької, чи закарпатської, веде до розколу і розпаду".

Тепер звернемось до української преси, а саме, як думають українці в Україні про можливість збереження держави. "МОЛОДЬ УКРАЇНИ" (стаття Олега Гриніва — доктора філософських наук м. Львів) пише прямо: **державу нам ніхто не збудує, необхідно принести данину до вівтаря незалежности. І перша данина, це — терплячість.**

Наводиться багато фактів з життя інших держав, як люди вмирали від голоду, а втрачати державу не хотіли. Іронізуться над тими, хто надіється на союз з Росією: „Лише нас, „хахлов-малоросов" нагодує , одягне, взує і напоїть (ось це, мабуть найголовніше!) „єдіноє".

Друга данина — жертовність.

Попередня система орієнтувала людей не на чесну працю, а на справедливий розподіл, тобто — від одних відривали, а другим давали незароблене, це похоронило інтерес до праці, породило нехлюйство. Державність вимагає жертвенності від кожного.

Третя данина — ощадність.

Більшовики вбили почуття господаря, нехлюйство стало органічною рисою совєтського способу життя. До економного життя звикнути не просто. Це привчається з дитинства. „Без ощадности в усьому нам не вирватись з лабет економічної кризи, на якій спекулюють наші вороги" — пише автор.

Четверта данина — зваженість.

Наступні вибори ставлять нас перед вибором: кому дамо перевагу — вдумливим, сумлінним фахівцям чи бездушним, цинічним невігласам? Чи принесемо до вівтаря незалежність і врятуємо Україну залежить від нас! Зірвімо полуду з очей і овечі шкіри з вовків!.

П'ята данина — ініціативність.

Потерпаємо ще й через те, що чекаємо на манну з неба. Вона нам не впаде. Росія не спасе, вона хоче мати не голодну Україну, а дійну корову. Америка захищала права українців тоді, коли знали, що нічого не зміниться. Вичікувати й дивитись в чужі руки — смерть для України. Ніхто нас не врятує, якщо не схочемо врятуватись самі. Україна будується не на мітінґах, а на кожному робочому місці. Нічого не зміниться від того, що будемо лаяти Верховну Раду. Треба шукати не тільки винуватців, а й виходу.

Комітети захисту незалежної держави треба створювати знизу, а не проголошувати себе самочинно всеукраїнським органом. Народній Рух України привів нас до незалежності, але не міг піти далі в її утвердженні.

Якщо будемо думати за принципом, „як мені платять, так і працюю", то незалежної України не буде. Ми нарікаємо одні на одних і не хочемо подивитись на себе збоку. Держава твір всенародній. Вона нагадує оркестр, в якому кожен посідає конктретне місце.

Шоста данина — одержимість.

Ініціативність мусить перейти в одержимість, а особисті інтереси підпорядкуватись загальним, національним. Один одержимий борець може зробити більше, ніж сотні пасивних спостерігачів. Одержимий, а не бездумний, що відданий лідерові, а не національній ідеї.

Чи не час нам подумати про ту данину, яку принесли до вівтаря незалежності наші попередники? Чи не час кожному з нас запитати себе: „Що я зробив і роблю для розбудови Української держави?".

Такі роздуми українського громадянина Олега Гриніва.

До речі, останне питання відноситься до нас, і до всіх тих,що бажають бачити свою батьківщину незалежною державою.

На протязі історії ми мали одержимих провідників, які приводили до створення самостійної держави, але мабуть ота пасивність та недозрілість нашого народу приводила до загибелі держави, а, останньо, безмалу і до загибелі нашого народу.

Письменниця Зоя Когут в своєму вірші „Шевченкові" має такі слова:

Ще, не замовкло в нашому народі
Твоє послан'є „Мертвим і живим",
і ненародженим"... Ще за сумлінням стежать
Твої, до нас промовлені, слова!
Тепер, поете, вже від нас залежить,
Які по нас збиратимуть жнива

Тож, віримо, що серед 50-мільйонного народу ще знайдеться кілька десятків розумних людей (а серед них хоч один одержимий), які виведуть країну з економічної і політичної кризи.

О.Г.

Леся Храплива Щур

НОВИНА В РЕПЕРТУАРІ МОЛОДЕЧОГО ТЕАТРУ

(Мирослава Ласовська-Крук: „ДЕНЬ МАЗЕПИ" — п'єси для шкільного театру, Львів 1993, видання Асоціяції Діячів Української Культури)

Театр — найвища форма мистецтва, його святиня. Не диво, бо й у всіх народів розвинувся він власне із релігійної, сакральної дії і мета його — визначена ще у клясичній Греції — це очищення, „катарсіс" — уліпшення людської природи.

Зрозуміла теж роля театру у житті кожного народу, у творенні його культурних особливостей. Це легко доказати хоч би на нашій власній історії, від „Милости Божої", від „Володимира" Теофана Прокоповича, через безсмертну „Наталку-Полтавку" Котляревського, безспірну ролю театру Тобілевичів, до „Патетичної сонати" Куліша-Курбаса.

І в розвитку кожної людської особовости театр має величезні можливості. Навіть пересічний громадянин, якому ніяк не судилося вирости на артиста, користає неоцінимо багато від того, коли в дитинстві, чи молодості, має можливість „перетворюватися" на шкільній сцені у когось іншого — визначуючи цим межі між „я" і „не-я". А це так дуже сприяє розвиткові особовости!

Тому кожна школа, в тому й наші, діяспорні, старається ввести у свою програму театральні, чи хоч концертово-театральні вистави для учнів.

А перший крок до такої вистави — репертуар. Його творити — не кожному письмен-

никові під силу. Тому з особливою радістю вітаємо нову появу на цьому полі — збірку п'єс для шкільного віку пера Мирослави Ласовської-Крук. Сама назва: „ДЕНЬ МАЗЕПИ" говорить про тематику вміщених у книжці сценок. Після п'єси із молодости гетьмана Івана Мазепи (незвичайно цікава тема, якої досі ще ніхто не заторкував), слідує „Віщування старого дуба" — із молодих літ Лесі Українки, далі дуже оригінальна драма, пов'язана з подіями доби УПА, „Я повернуся". Потім — Свято-миколаївська вистава „Не продам" і на кінець — драма-жарт, хоч із дуже глибоким філософічним підтекстом, „Іванчик-Череванчик".

Як бачимо, тематика традиційна, релігійно-національна. До того ж виразно підкреслений всюди етичний момент: відвага, жертвенність, чесність, справедливість, належне упорядкування важливости вартостей у житті. Це саме те, чого так дуже потрібно сьогоднішній молоді в Україні. Там бо саме починає викристалізовуватися із безформеного хаосу понять та вартостей — новий тип українця — достойного громадянина нової, вільної країни. А зрештою — знаємо, як завзято шукають вдумчиві виховники в Україні саме такого репертуару — як нераз навіть переписують ручно для совіх вихованців — дорогоцінні одинокі примірники текстів вистав чи концертових матеріялів, які прийшли із „казкової" діяспори, де можна було голосно говорити про нашу правду...

Ще варто згадати, що у п'єсах, у цій книжечці, авторка не вагається вводити у зміст реального, щоденного життя і світу казки-фантазії. Янголи, чортики, феї й ґномики живуть тут поміж живими, дійсними дітьми та дорослими і кермують їх долею. Цікавий елемент, який безмежно розширює творчі можливості мистця. Бо й справді — хіба ми знаємо точні границі, де кінчиться земне-реальне, а де вже входимо в домену віри, а то й у вигаданий світ, який так особливо приманює дитину, молоду людину? Молодість — це ж саме той щасливий час фантазії...

Це — тематика, тексти до театральних вистав. А яке ж їх відношення до можливостей — побачити їх на сцені? Як сама авторка каже: вони призначені для дітей в Україні. Авторка використовує без вагань усе багатство мови. Не цурається теж і довших, дарма, що завжди цікавих та динамічних — монологів. Це у довір'ї, що виконавці не лиш знають мову, але й мають потрібну для вивчення довших і трудніших ролей — дисципліну й організування праці, та ще й вміють не лиш „виголошувати", а таки справді грати свої ролі. До того ще треба додати, що п'єси зразу забезпечені музичним озвученням, діло Ярополка Ласовського, та входять у них теж і балетні точки. Декорації — теж доволі вимогливі. Отже перед вихованником-режисером стоїть поважне завдання. І — великі можливості...

Чи були б ці п'єски придатні для шкіл діяспори?

Сама ж наша авторка згадує, що колись ставила з діяспорними дітьми „Віншування старого дуба" з належним успіхом, але сьогодні діяспорна молодь сходить щораз далі вниз у можливості користування рідною мовою. Та це — окрема тема.

Та не відходьмо від теми! Треба ще згадати, що сама книжечка видана чепурно, а це в умовинах паперової кризи в Україні — окремий осяяг. І цікаві графіки (мабуть технікою „дряпаної дошки") — мистця Ждана Ласовського.

Мирослава Ласовська-Крук добре відома, як зі своїх коротших прозових творів, так і повістей „Під чорним небом", „Дзвінка молодість", із численних драматичних творів, а з них найвизначніший „Володимир Великий". Ним авторка вшанувала і збагатила визначно наше Тисячоліття Християнства. Її праці нагороджувані чимало разів.

Віримо, що на звільненій нашій Землі книжечка ця принесе справді небувалі користі та стане в допомогу виховникам доброї волі і уміння. Але дуже варто було б, щоб знайшлася вона і на прилавках діяспорних наших книгарень, у наших шкільних та громадських бібліотеках. Якщо вже не як матеріял до вистав — то хоч як корисна й так дуже потрібна під сучасну пору, лектура для „молоді кожного віку"; бо зворушити й захопити може вона кожного.

Володимир Лупійчук

У ВІНОК ВЕЛИКОМУ КОБЗАРЕВІ

Нелегко кількома словами розповісти як входив у моє життя, у мої думки Т. Г. Шевченко. Чи не співзвучне це зі сходом сонця? Спочатку ледь засіріє каламуть туманів, вона все більше просвітлюється, а там, дивись, — і край неба запалає червонястою скибою; щомиті вона яскравіє і зводиться все вище і вище... І ось уже розсип світла палає понад тобою, а все довкіл поділяється на яскраві, залиті сонцем площини та тіні...

Від пори першої своєї участи у виставці, присвяченій 100-річчю від дня смерти Тараса Шевченка, до часу, коли все прогресивне людство відзначило 175-річчя з дня Для мене це роки напруженого спілкування з величною спадщиною нашого генія, роки незадоволеності життєвою дійсністю, в котрій геній Шевченка, його заповіти та настанови прийдешньому поколінню — а відтак і нам — витравлювалися. Так званий брежнєвський застійний період організаційно, з державних позицій зводив українську національну духовність нанівець, підрубував самий корінь. Незаконне переведення всіх середніх і вищих навчальних закладів на російську мову викладання стало тим Рубіконом, з котрого зневірений національно — а отже і духовно, — збіднений український народ почав зрікатися сам себе, своєї материнської духовности, її найважливішої ознаки — рідної мови! Активізувалося все антишевченківське. Його постать перетворилася в ідола, перед котрим лицедії від красного письменства, державні та партійні бюрократи виголошували багатогодинні фарисейські промови.

Єдиним чим я міг особисто зарадити хоча б якнебудь цьому геноцидові — це звернути увагу народу до його апостола Тараса Шевченка. Для вирішення цього завдання у мене був засіб — майже єдиний — мова мистецтва.

Знайомство з таким традиціним народним мистецьким матеріялом, як дерево, ще більше прояснило мене — бути шевченкіяні!

Після перших робіт, виконаних мною на шевченківську тематику, про самого Тараса Шевченка, на його образи з „Кобзаря", я відчув той неозорий простір для творчої роботи, який я з радістю долаю до сьогодні і долатиму до останнього свого свідомого дня життя. А попри усього цього, щоб виконувати усі поради нашого апостола, треба як заповідь святого Євангелія пам'ятати його слова, що „...**треба миром громадою**".

(Володимир Лупійчук — різбар, народній майстер. Дивись обкладинку. Допис скорочено. Редакція)

„Українські Вісті"
березень 1990 р.

Микола Голоденко

ШЕВЧЕНКО

Ти в серці у кожного із нас —
Великий батьку наш Тарас!
Ти — наша честь, любов і слава!
Твій вічний, мудрий Заповіт,
Як Божа заповідь нам сяє
Шевченківських багато літ!

Ти в школах, вулицях, майданах,
В картинах, віршах і піснях...
Тобою воля так бажана
Вже подолала тяжкий шлях!

Дивись, Тарас, твоя Вкраїна
В блакитножовтих прапорах!
То неньки нашої хустина
В містах, на селах, на морях...

І ми в сім'ї великій, вольній
(Як ти наказував колись)
Незлим тебе згадаєм словом...
А ти за нас ТАМ помолись!

Оксана Пахльовська

ІВАН ПІДКОВА

Балада козацької смерти

І кат стоїть. І сонце над майданом.
Не чуть пісень в козацькому строю.
Життя прожите трудне і недаром.
Лишилось вмерти. Шкода, не в бою.

І що сказать! Яке останнє слово!
Деревам! Людям! Хмарам! Небесам!
Козацький ватаг з філософським лобом
Стоїть на світі білому вже сам.

Міцний козак. І віком не похилий.
Які ж йому сказати їм слова?
І він сказав: — А принесіть но килим —
Хай скотиться на килим голова!

В походах був, не знаючи достатку,
Розкошів зайвих не зазнав ніде.
З козацьких пліч нехай хоч на останку
На добрий килим голова впаде.

Я людям був і їхній брат і ватаг.
Була в боях несхибною рука.
На полі бою досить сіряка.
А смерть козацьку треба шанувати.

Король зігнувся, очі опустивши.
Посли, злякавшись, відступили в тінь.
Печаль мовчала голосами тиші.
Із веж далеких озивався дзвін —

Аж десь отам, у небесах високих,
Де вже багато з їхнього коша...
... Чи то злетів над темним світом сокіл,
Чи одлетіла стомлена душа...

Іван Підкова — козацький отаман, оспівувався в козацьких піснях. Був підступом схоплений. Страчений був поляками у Львові. Тарас Шевченко написав поему „Іван Підкова".

Тарас Шевченко

ІВАН ПІДКОВА

В. І. Штернбергу

I

Було колись в Україні —
Ревіли гармати;
Було колись — запорожці
Вміли панувати.
Панувалки, добували
І славу і волю, —
Минулося: осталися
Могили по полю.
Високії ті могили
Де лягло спочити
Козацькеє біле тіло,
В китайку повите.
Високії ті могили, —
Чорніють, як гори,
Та про волю нишком в полі
З вітрами говорять.
Свідок слави, дідівщини
З вітром розмовляє,
А внук косу несе в росу,
За ними співає.

Було колись в Україні —
Лихо танцювало,
Журба в шинку мед, горілку
Поставцем кружала,
Було добре колись жити
На тій Україні...
А згадаймо, може, серце
Хоть трошки спочине.

II

Чорна хмара з-за Лиману
Небо, сонце криє.
Синє море звірюкою
То стогне, то виє,
Дніпра гирло затопило...
— А нуте, хлоп'ята,
На байдаки! Море грає —
Ходім погуляти!—

Висипали запорожці,
Лиман човни вкрили.
„Грай же, море!" заспівали.
Запінились хвилі.

Кругом хвилі, як ті гори —
Ні землі, ні неба.
Серце мліє — а козакам
Того тільки треба, —
Пливуть собі співають;
Рибалка літає...
А попереду отаман
Веде, куди знає;
Походжає вздовж байдака,
Гасне люлька в роті;
Поглядає сюди-туди —
Де то буть роботі?
Закрутивши чорні уси,
За ухо чуприну,
Підняв шапку — човни стали.

— Нехай ворог гине!
Не в Сінопу, отамани,
Панове-молодці!
А у Царград до султана
Поїдемо в гості.
— Добре, батьку-отамане!
Кругом заревіло.

— Спасибі вам! — Надів шапку.
Знову закипіло
Синє море. Вздовж байдака
Знову походжає
Пан отаман та на хвилю
Мовчки поглядає.

(С.-Петербург, 1839)

о. Ярослав Пук

ДІВЧИНА — МАТИ — ПОКРИТКА В ТВОРАХ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Тарас Шевченко як поет-мислитель дуже високо цінив материнство. В низці своїх творів поет, малюючи образ матерів, стає їх найбільшим оборонцем-захистником, „бо без дитини не можна було їй на світі жити, без неї хліб не ївся, вода не пилася, сонце Боже не світило, не гріло!..." Значення Т. Шевченка в історії українського народу та його літератури не можна окреслити стисло, бо він своєю творчістю виходив поза межі України в ширший світ. Його твори видавались і видаються сьогодні на багатьох мовах світу.

Тарас Шевченко мав великий авторитет серед українського народу і тому народ дав йому ім'я: Батько — Пробудитель, Ґеній, Пророк і т.д. Мені здається, що Тарасову літературну творчість найкраще збагнув Іван Франко. Література Т. Шевченка зробила на нього найбільший вплив, а це видно з того, що Іван Франко в своїй статті „Присвята" писав так: „Він був сином мужика, і став володарем у царстві духа. Він був самоуком, і вказав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним учням... Найкращий і найцінніший скарб дала доля йому лише по смерті — невмирущу славу і всерозквітаючу радість, яку в мільйонів людських сердець все наново збуджуватимуть його твори". І дійсно Т. Шевченко вийшов із глибини народних мас, тому на собі відчув тягар завдань перед українським народом. Він здобув найвищу того часу освіту — закінчив Петербурську Академію Малярства. Академію малярства закінчило багато видатних майстрів образотворчого мистецтва. Але Шевченко, як людина, поет, мислитель, став значно вище від своїх друзів зі шкільної лавки, навіть своїх учителів.

Він був вдійсності самоуком, бо вчився з найбільшої і найвеличнішої в світі книги — книги життя свого поневоленого народу. Тарас Шевченко дав своєму народові „КОБЗАРЯ", завдяки чому український нарід по цілому світі вшановує Тараса Шевченка великими імпрезами і ставить в його честь пам'ятники в діяспорі і в Україні.

Поема „Катерина" появилась у „Кобзарі" 1840 року і вона викликала, як свідчить сам Т. Шевченко, „ентузіязм в українців". І вдійсності це було так, бо в тому ж році Г. Квітка писав Т. Шевенкові: „А що Катерина, то Катерина! Гарно, Батьку, гарно! Більш не вмію сказати". Тим твором були захоплені також М. Костомарів, О. Бодянський, і Котляревський.

Коли підійти до поеми „Катерина" з певною оцінкою, то у ній вражає легке і просте оповідання, в якому міститься глибокий зміст, думки та чуття, жахливе переживання дівчини, що поглиблює трагізм поеми. Про цю поему можна навести десять характерних рис:

1. Дівчина Катерина була вродлива, гарна, чорнобрива українка.

2. Покохала москаля, який обіцяв женитись з нею, але коли повернувся з турецького походу, відїхав у Московію, а Катерину покинув.

3. Катерина стає покриткою, і тим самим робить неславу для родини і оточення.

4. Батьки за це вигнали її з дому, але Катерина тужить за домом, за вишневим садком, де покохала москаля.

5. Катерина від'їжджає в Московщину шукати батька свого сина.

6. Батько і мама журяться, що доня Катерина не має пари, журяться, хто догляне їх старих і хто посадить на могилі (їх) червону калину".

7. Катерина в дорозі розчаровується своїм життям і долею і говорить до сина: „Оддам тебе, мій голубе, а сама — загину".

8. Зустрічається з коханцем, припадає до нього, а він говорить: „Дура, отвяжіся, возьмітє проч безумную", і відрікається свого сина.

9. Катерина кінчає своє життя самогубством, але з глибокою вірою в Бога: „Прийми Боже, мою душу, а ти — (ставе з водою) моє тіло".

10. Виростає син — безбатченко, стає поводатором кобзаря (сліпця, що грає на кобзі. Зустрічає батька. Пізнає батько сина і відвертається від нього: „А пан глянув — одвернувся... Пізнав тії карі очі, чорні бровинята, пізнав свого сина, не хоче взяти".

В цій поемі підкреслюється два головних моменти. Тут Т. Шевченко представляє аморальність жорстокого москаля: „любить, жартуючи, жартуючи кине" і „возьмитє проч безумною!". Моральні риси українки: „полюбила москаля, як знало серденько". Для неї було кохання — це саме життя, а в ньому ціль — родина, обов'язки супроти неї, життя в Бозі, в народніх традиціях. А для москаля життя це лише кохання і насолода тіла, без почуття моральної етики. Тому Тарас Шевченко в своїй поемі перестерігав дівчат:

Кохайтеся, чорнобриві!
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люди,
Роблять лихо з вами.

В наслідок такого кохання син Катерини залишився безбатьченком і став поводарем кобзаря. Після заповіту матері він покутує її гріх — лишається сиротою, а в майбутньому стане месником за кривди москаля над матір'ю й борцем за родинні і національно-народні ідеали, які москалі топтали і руйнували того часу.

Під впливом цієї поеми читач стає по стороні Катерини, не дивлячись на те, що вона переступила моральний закон і зруйнувала родину, полюбивши чужинця, і стала покриткою. Тут говориться не про життя, але про щось вище і глибше, що випливає з джерела вічної правди. Син Катерини Івась блукає безбатьченком, бо батько москаль відрікся сина. Батьки відреклися своєї доньки Катерини, родинне життя зруйноване, син Івась лишився круглим сиротою. Вища родинна правда зникла, ідеали і мораль родини знищені. Руїнник цього всього живе щасливим життям під Києвом, на українській землі, панує і має родину... а син його й Катрусі блукає по Україні, не може знайти притулку на своїй землі, бо над нею панують і бенкетують чужинці-москалі. Тому все своє життя Т. Шевченко віддавав для свого народу, за його визволення від московського імперіялістичного шовінізму, і тому він вчив молодь і давав пересторогу, зокрема, дівчатам:

„Бач, на що здалися карі оченята:
Щоб під чужим тином сльози виливать,
Ото ж то дивіться та й кайтесь, дівчата,
Щоб не довелося москаля шукать,
Щоб не довелося, як Катря шукає...
Тоді не питайте, за що люди лають,
За що не пускають в хату ночувать".

А скільки цього всього є сьогодні у Західньому світі, що потребує науки Т. Шевченка? Наш поет-геній пробуджував національну свідомість українського народу та дбав про його національно-кровну чистоту, що відзеркалюється в поемі „Катерина" в таких словах:

„Отаке-то лихо, бачите, дівчата!
Жартуючи, кинув Катрусю москаль.
Недоля не бачить, з ким їй жартувать,
А люди хоч бачать, та людям не жаль,
„Нехай", кажуть, гине ледача дитина,
Коли не зуміла себе шанувать!"
Шануйтеся ж, любі, в недобру годину,
Щоб не довелося москаля шукать!"

Відчувається в творі гуманність дівчини Катерини, біль її серця за сином Івасем у таких словах:

„Ходім, сину, смеркається...
Коли пустять в хату:
А не пустять, то й на дворі
Будем ночувать.
Під хатою заночуєм,

Сину мій Іване!
Де ж ти будеш ночувати,
Як мене не стане?
Бідна моя головонько,
Що мені робити?

Тараса Шевченка визнали українським НАЦІОНАЛЬНИМ ПРОРОКОМ за його працю для свого народу. „ПРОРОК" — це є термін біблійний, що означає людину великого таланту, зі здоровим непохитним духом, людину вірну і віддану народові, що веде серед нього велику працю. Пророк любить свій нарід, і він появляється серед даного народу в найбільше критичному часі. Так, як появився Мойсей для Ізраїля, або Вашінґтон для американського народу. Таким мужем для українського народу був Тарас Шевченко. Він був вірним свого покликання та обов'язку перед своїм народом і тому віддав йому своє особисте свідоме і творче життя.

У житті Т. Шевченка найбільше радісним днем був день звільнення його з кріпацтва. В цьому звільненні була велика заслуга поета В. Жуковського, за що Т. Шевченко віддячився йому твором своєї поеми „Катерина". Поет В. Жуковський був російського походження, син „офіцера" Буніна і незаконної жінки, полоненої туркені — покритки, що її Т. Шевченко порівняв з Катериною.

Т. Шевченко в поемі „Катерина" малював символічний образ України та її національне становище серед тих обставин. Тарас Шевченко горів великою вірою, котра збудила увесь приспаний український народ до нового життя. Та жива віра, віра, що не спиняється перед жертвами — та, що перемагає, зродила Базарських Лицарів над розритою могилою, та віра, що привела до СОБОРНОГО АКТУ проголошення української соборної держави у 1917-1921 роках, УНІВЕРСАЛИ породили АКТ 1-го грудня 1991 року, привели до САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ.

———————

„Кобзар". 1840.

П. Саварин

ВИСТАВКА ВАДИМА ДОБРОЛІЖА У 20-РІЧЧЯ ЙОГО СМЕРТИ

(кілька рефлексій)

Віктор Домонтович у своїй повісті „Без ґрунту" згадує про одного мистця-маляра Линника, який змушений був виїхати з України і поселитися в Санкт Петербурзі. З туги за Україною він попадає в депресію. Тоді, коли на Україні він малював все соняшними, золотими й голубими кольорами, в далекому туманному Санкт Петербурзі він малює свої картини чимраз то темнішими фарбами. Його постаті, колись такі життєрадісні, стають сумними, чимраз то похмурнішими. Його пейзажі, колись повні квітів і світла, стають темні, чимраз то невиразніші, а його квіти виглядають мов не з цього світу взагалі. Одного вечора Линник випливає під захід сонця човном на Ладожське озеро... і зникає. Тільки самітний човен хитався на другий день на озері, і люди навіть тіла його не знайшли. Поповнив самогубство? Чи пропав-втопився підчас бурі? Але ж тої ночі жодної бурі на озері не було!

Цей Домонтовичів мистець Линник завжди приходить мені на думку, коли думаю про мистців, яких доля вирвала з рідного українського ґрунту, і кинула на чужину, в чужу спільноту, без мови, без засобів на життя творити без мистецького середовища. Що робити, як? де? для кого? А жити треба, і родину треба якось забезпечити. Я вже говорив про сл. п. Владима в першу річницю його смерти, а сьогодні хочу поділитися з вами моїми кількома додатковими рефлексіями.

Я побачив Вадима вперше в Ювілейній Авдиторії. Вже не пригадую добре, що саме йшло на сцені: „Травіята" чи „Кармен". Сидячи з Олею спереду на крилі, я в один час почув якісь інструкції в мові з виразним українським акцентом. Поглянувши, я побачив молодого енергійного мужчину з буйним чорним волоссям, що керував художнім оформленням сцени на другу дію. Після кінця опери я пішов на сцену і познайомився. Це був Доброліж. Від тоді я багато разів подивляв його декорації, бо оформляв він їх багато: "Traviata", "Carmen", "Wizard of Oz", "Kiss me Kate", "South Pasific", "Bells are ringing", "Oklahoma", "Brigadoon", "Annie get your gun", "Fanny", "Molly Brown" etc. І я не міг надивуватися: українець, недавній „дипіст", а вже художньо відповідає за оформлення сцен опери, і опери англосаксонів (в більшості) Едмонтону. І думав я, який це мусить бути талант, щоб в чужій країні, на чужій мові оформляти художньо сцену під чужі опери, творити мистецтво сцени. І як міг би він показати себе на рідним ґрунті, на Україні, в постановах українських опер чи оперет!

Шановні присутні, пані Валю з Родиною! Ми зібралися сьогодні вшанувати світлу пам'ять Вадима Доброліжа, мистця-еміґранта після Другої Світової війни у 20-річчя його передчасної смерти. Щоб відсвіжити нашу пам'ять про нього, Музейний Комітет Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана влаштував цю виставку деяких його робіт, за що ми йому дуже дякуємо. З неї ми знову бачимо, що покійний зберіг ідейні і художні принципи своєї української мистецької спадщини, і свій непересічний талант. Він вирваний з рідного ґрунту, своїм мистецтвом, своєю вірою і правдою, мимо всього служив своєму народові, своїй українській культурі.

Літа пливуть, як вода в Північній Саскачеванці, постійно і безперервно. Образи дорогих колись осіб, осіб з якими нам приходилося співпрацювати, заступають нові обличчя, але чи можуть їх вповні затерти? Ніколи! У такі хвилини, як ця, вони виринають у нашій пам'яті, перед зором нашого серця, як кораблі із морських туманів, говорять до нас, усміхаються, дивляться нам в

очі, мов живі! Так і покійний Вадим. Прямий і безпосередний, він не примилювався нікому, висловлював свої думки ясно і недвозначно, і за те я любив з ним говорити і працювати.

Мабуть кожне більше канадське місто, в якім скупчились т.зв. „новоприбулі", дістало кількох мистців. Я маю на думці зокрема Торонто, Вінніпеґ, Саскатун і Едмонтон. Але тільки Едмонтон може похвалитися не лише кількістю, але й якістю. Згадаймо: Юліяна Буцманюка, Юліяна Крайківського, Василя Залуцького, Івана Кейвана і Володима Доброліжа. Аж хочеться сказати — „пятірне гроно мистців", що збагатило найстаршу українську спільноту в Канаді — бо від Альберти почалося поселення українців справжнім українським мистецтвом! Тепер в Едмонтоні, Богу дякувати, є вже багато мистців-українців, але не всі вони стоять на тім самім рівні щодо „українськости" їх творів, як згадані мною мистці. А шкода! Бо є на чім повчитися, є на кого зорієнтуватися. Взагалі, після 2-ї світової війни, „американська Україна", якщо така ще є (а я думаю, що ще є!), збагатилася великими мистцями. Згадати хочби для прикладу таких як: Мороз, Еко, Левицький, Дмитренко, Андрусів, Гніздовський, Гординський, Баляс, Мегик, Мазепа, Сомко, Холодний, Вирста, Булавицький і чимало других. Щож, втрата для України, зиск для нас, української діяспори.

Жаль, що неможливо тепер спроваджувати до Канади мистців з України, так як покійний Петро Зварич колись спровадив Родину Доброліжів. Вони б багато допомгли у збереженні нас, нашої мови й культури. Сотні церков розмалювали мистці-еміґранти після 2-ої світової війни на нашім континенті (сам Вадим розмалював яких 12), а хтож буде тепер розмальовувати нові, які будуються? Мистець Іван Кейван, що теж відійшов у вічність понад рік тому (а який написав вступ до „Альбому" покійного!) не даром зауважує, що іконостас Доброліжа в св. Івана „може служити клясичним зразком для виконання українських церков в Канаді", „здійснений у дусі тріюмфу українського мистецтва — козацького барокка". І тому мені, за кожним разом як заходжу до Катедри св. Івана, пригадується Вадим. І я кажу собі в думці: Спи спокійно, Владиме! Тебе немає, але твій іконостас далі милує нас і милуватиме ще довго-довго всіх, хто приходитеме сюди помилитися. Дивлячись на іконостас, згадають і Тебе.

Я радію, що друзям покійного вдалося видати його „Альбом". Радію теж, що з його посмертного Фонду уділено вже кілька стипендій тим, які ідуть його слідами, радію, що вже по його смерти було кілька виставок його творів. Добре зробив КУК, що 1983 р. нагородив Вадима Шевченківського медалю, і гарно повелася Громада св. Івана, що в 1990 році відзначика громадську працю Вадима і його дружини Валі і нагородила їх почесним членством.

Хочу ці мої рефлексії закінчити так. Едмонтон, колись мале містечко на степових переферіях Кандаи, завдяки таким мистцям як Вадим Доброліж і його побратими після 2-ої світової війни, завдяки таким також політикам як Лучкович, Глинка і Дікур, і завдяки своїм громадським діячам, став відомим, як один із трьох найголовніших центрів українських поселенців в Канаді. І за те ми сьогодні згадуємо і вшановуємо цією виставкою Вадима Доброліжа.

Час не щадить нікого і нічого, але на терезах Всевишнього важаться всі добрі людські діла і всі твори їхнього духа, за які вони дістають свою нагороду в небі, а на землі їх приклад і їхня спадщина лишається їхнім нащадкам, як фундамент під життя нових поколінь.

P.S. В Едмонтоні заснований стипендійний фонд Вадима Доброліжа. Голова — Борис Фербей, Валентина Доброліж — секретарка комітету. *Редакція.*

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

ПРИЙНЯТТЯ ДЛЯ Г. РАЙЧИБИ, Г. МЕЛЬНИК-МАРКО Й Ю. ГОЛОВАТОЇ

ТОРОНТО, 2 СІЧНЯ 1994 р. в ЗАЛІ КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА

Зліва до права — перший ряд — Г. Мельник-Марко, А. Шемелюк-Радомська (в кріслі), Г. Райчиба.
Другий ряд — Н. Пенюк, о. Сенцьо, О. Латишко, Г. Щерблюк, О. Головатий, О. Сушко, Владика Юрій, М. Божик, добр. Сенцьо, Е. Літвінов, о. Бублик.

ПОДЯКА ВІДДІЛОВІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ, ТОРОНТО

Хвальна Управо й Вельмишановні Члени!

Висловлюю Вам мою глибоку подяку за зарядження громадського прийняття в неділю, 2-го січня, 1994 р. в залі Катедри св. Володимира, Торонто, з приводу надання мені Ордену Канади.

Того ж самого дня були вшановані члени — Юлія Головата й Галина Мельник-Марко за їхній вклад до суспільного добробуту і одержання громадських і державних нагород. Радію, що їм віддано належну й заслужену пошану. Бажаю їм доброго здоров'я і всього найкращого.

Програмою дуже уміло провадили Олена Латишко, голова Відділу, і Марія Божик, голова культурно-освітнього комітету. Моя щира подяка обом паням за тепле привітання й за чудовий корсаж.

Щиросердечну подяку складаю Галі Щерблюк, голові Східної Екзекутиви Союзу Українок Канади. Вона оповіла мою біографію й більш докладно говорила про мою суспільну працю. Я вельми вдячна їй за вияв уваги та за щирі слова на мою адресу.

Сердечна подяка Орисі Сушко, голові Головної Управи Союзу Українок Канади, Гамільтон, за її ласкаві слова та за вияв пошани. Присутність пані Сушко була мені великою й дуже приємною несподіванкою.

Щире спасибі Всечесному Духовенству, Преосвященному Владиці Юрію, Протопресвітерю, П. Бубликові й Протоєрею Б. Сенцеві за їхню участь і признання в своїх привітальних промовах.

Зворушливе було прибуття Анастасії Шемелюк-Радомської, бувшої голови Союзу Українок Канади й зараз Почесної Голови Головної Управи. Вона моя співпрацівниця на громадській ниві понад двадцять років та ще й походить з Едмонтону, мого колишнього міста. Особлива подяка що вона не жаліла труду прибути на це вшанування й звеличати своєю присутністю на милими спогадами.

Теж висловлюю подяку працьовитим господиням, Марії Дубик і Олександр Кондратенко, які зайнялися перекускою. Я оцінюю їхню працю. Вони посвятили багат часу і труду щоби гарно прибрати столи доставити смачну перекуску. Приємна го стинність господинь заслуговує на особли ву подяку.

Людмила Довжалко написала й чутлив прочитала дві поеми. Це був приємний до даток до програми, за що складаю їй подя ку.

Маріяна Струс, дочка Анастасії Радом ської, й моя дочка Миронія взяли на себ обов'язок брати фотознімки з гостей на прийняттю. Щира їм подяка за цінні пам'ят ки.

Із вдячністю усім присутнім, котрі звели чали цей день, за дружні побажання та при вітне наставлення остаюсь з правдивок пошаною й посилаю пожертву в сумі ст долярів на „Промінь".

Галина Райчиба С. М

ХОР КАТЕДРИ СВ. СОФІЇ ВІДВІДАВ КАТЕДРУ СВ. ДИМИТРІЯ

З великою приємністю громада св. Димитрія, Лонґ Бренч, Торонто, привітала хористів Катедри св. Софії з Монтреалу 13-14 листопада, 1993 року, коли вони приїхали на відвідини співати святу Літургію у Катедрі св. Димитрія. Заповнена катедра вірних громадян під час відправи св. Літургії молились і слухали з насолодою і глибоким переживанням чудово милозвучне виконання співу прибувших в гості співаків.

Гарно виконані сольові партії додали красу до мистецької якості хору. Молитовно-духовний настрій передали священики, що служили в той час Св. Літургію. Це були: протоієрей Василь Макаренко, голова Консисторії з Вінніпеґу, прот. д-р Ігор Куташ з Монтреалю і натосятель Катедри св. Димитрія о. Володимир Макаренко. Апостола читав гість з Монтреалу п. Петро Филипчук. Настоятель о. Володимир щиро привітав гостей-хористів і подякував їм за відвідини і за спів у нашій катедрі.

Хор св. Софії, Монтреал, під мистецьким керуванням дириґента Василя Волощука здобув вже безліч похвал за чудово мило звучне виконання музики наших славних композиторів. Цей хор часто виступає на різних канадських концертах, в Музею Мистецтва в Оттаві, в Торонто, і інших містах Щороку вже традиційно цей хор дає концер Різдв'яних колядок у своїй катедрі для за прошеної публіки.

Громада св. Димитрія гостила своїх го стей-хористів вечерею в суботу по пробі і неділю обідом по Службій Божій. Рівно приємне прийняття відбулось у домі бувшо го дириґента хору д-ра Романа і Галі Слюза рів.

Велика кількість громадян, що пересе лились з Монтреалу до Торонто, мали при ємну зустріч у катедрі з давніми знайомими так що до певної міри між ними відбуилос несподіване воз'єднання („реюнійон").

Під час гостини в неділю голова громад

п. Лев Атаманчук привітав хористів і покликав на сцену дириґента Василя Волощука з Монтреалу і дириґента св. Димитрія п. Віктора Коваленка, голову гостинного хору Джуді Самолюк і о. д-ра Ігоря Куташа. Привіти, подяки і подарунки були передані Монтреальським гостям. Пан Володимир Коленич накінці в імені хору св. Софії, подякував громаді св. Димитрія за сердечне прийняття і побажання, і згадав, що хор св. Софії існує ще від 1926 року, коли отець Володимир Слюзар зорганізував співаків і провадив хором довгі роки. Під проводом незабутнього отця Слюзаря, хор св. Софії виграв 4 рази підряд першу нагороду на фестивалях міжнародніх хорів.

Перед виїздом назад до Монтреалю отець Макаренко зорганізував, щоб присутні гості стали до великої спільної фотографії, що залишиться на милу пам'ятку на довгі роки. Відтак „Щасливої Дороги" і „До Милого побачення!"

Дуже приємно було замітити, що ряди членства хору св. Софії поповнились новими молодими співаками. Рівнож ми довідались, що цей хор має на меті відвідати Україну з концертом на другий рік. Бажаємо їм разом з диригентом В. Волощуком найкращих успіхів у дальшому розвитку праці і з любов'ю та співом прославляли Бога на славу, а Україні на користь. Надіємось, що заплянована зустріч на другий рік, що має відбутись в Монтреалі, коли хор св. Димитрія поїде на відвідини, відбудеться з успіхом! Боже щасти усім співакам на все добре!

Галина Мельник-Марко

65-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

РІДЖАЙНА, САСК.

(В числі 1, 1994 р. в цьому дописі були допущені друкарські помилки. На бажання відділу Доньки України допис повторюємо. Редакція.)

Членки Союзу Українок Канади, відділу Доньки Українки в Ріджайні, котрий складається з 65 членок, святкували 65-літний ювілей свого існування.

В церкві Зіслання Святого Духа, отець Подтепа відслужив Святу Літургію. Після Служби Божої отець Подтепа відправив Панахиду за покійних членок відділу. Підчас Панахиди почесна членкиня, Анастазія Зенчишин, тримала прапор Союзу Українок Канади — відділу Доньки України. Проспівано „Вічная Пам'ять" після Панахиди.

Всі парафіяни та гості тоді перейшли до Української Православної Авдиторії на ювілейний обід. Отець Подтепа провів молитву.

Після обіду почалася Святочна програма. Голова відділу, Соня Бремнер, сердечно привітала всіх членок та гостей на цей великий день в житті наших членок.

Привіти та щирі побажання на будуче нашому відділу склали такі особи: отець Подтепа яко настоятель церкви, Стефан Пилипів, голова громади, та Кен Лозинський, голова Товариства Православних Українців Канади.

Присутні на святі були дві членкині-засновниці, котрі з другими (вже покійними) заснували відділ Доньки України в 1927-ім році, а це: Марія Корпан, почесна голова, і Анна Шипинюк. Голова Соня Бремнер вручила їм живі цвіти.

Почесні членки відділу: Ефтіма Арейчук, Параска Челяк, Марта Квасниця, Олена Гнида, Марія Корпан, Настя Кошовський, Ґеня Кушнір, Анеля Шипиляк, Анна Шипинюк, Марія Юзик, Анастазія Вараниця і Анастазія Зенчишин.

Добродійка Оля Подтепа і Анна Великголова вручили цвіти та грамоти слідуючим членкиням за 25-літнє членство та за працю в Союзі: Евгенії Корпусь, Марії Кошман і Олесі Пилипів.

Перший ряд зліва направо: Анастазія Зенчишин, Галя Клапущак, Делфін Великголова, Марія Корпан, Соня Бремнер, Анна Заліщук, Анна Шипинюк, Одарка Лапчук.

Другий ряд: Ширлі Маковський, Вікторія Сопівник, Марія Юзик, Катруся Луцюк, Анна Великголова, Славка Стронський Евгенія Корпус, Ґеня Кушнір, Катерина Чемериж, Оля Патрилюк, Розалія Прокопчук.

Третій ряд: Маруся Думанський, Юстина Шипиляк, Елисавета Куєк, Анна Гнида, Домна Керелюк, Анна Палиґа, Зоя Грицай, Фіялка Губик, Розалія Паньків, Ґеня Вараниця.

На жаль, велике число членок не має на знимці через різні причини.

Слідуючі членки отримали цвіти та срібні гравірувані ложечки за їхню постійну працю в Союзі:

30 літ: Наталя Сеник, Олеся Фекула

35 літ: Маруся Думанський, Галя Клапущак, Анна Палиґа, Вікторія Сопівник

40 літ: Катерина Пасєка, Марія Маслюк

45 літ: Марія Дусик, Домна Керелюк, Одарка Лапчук

50 літ: Юстина Шипиляк

65 літ: Марія Корпан, Анна Шипинюк

Бувші голови, починаючи від 1927-го року: Евгенія Козяр, Олена Шевчук, Анастазія Павличенко, Параска Ґаврилюк, Марія Бучковський, Анна Титенич, Катерина Пукіш-Міськів, Марія Корпан, Олена Старжинський, Марія Юзик, Анастазія Зенчишин, Вікторія Сопівник, Ґлена Мельничук, Савеля Анклевич, Ґеня Кушнір, Оля Патрилюк, Галя Клапущак, Фіялка Губик, Наталя Острижнюк, Розалія Моніта.

Поточний заряд відділу такий:

Бувша голова — Розалія Моніта

Голова — Соня Бремнер

Заст. Голови — добр. Оля Подтепа

Рекор. Секретарка — Анна Заліщук

Кор. Секретарка — Галя Клапущак

Касирка — Делфін Великголова

На програмовім комітеті були Наталя Острижнюк, Олеся Пилипів і Ґеня Вараниця.

Програмою керувала Наталка Острижнюк.

Програма була закінчена молитвою, котру провів отець Юрій Подтепа.

Галя Клапущак
Кореспонденційна секретарка

ENGLISH SECTION

THE ORDER OF CANADA INVESTITURE

— A Personal Account —

A letter from Rideau Hall, by special delivery and marked "Confidential", arrived on May 5, 1993. It was signed by the Secretary to the Governor General and contained the following information:

"I am pleased to inform you that the Advisory Council of the Order of Canada has recommended to the Governor General that you be appointed a Member of the Order of Canada".

My first reaction was total surprise; my second was that there are hundreds of women across Canada who have done as much volunteer work or much more and also deserve recognition. But it is a great honour and I am profoundly grateful to be a Member of the Order of Canada.

On July 6, 1993 His Excellency, Governor General Ramon Hnatyshyn, announced sixty-five appointees to the Order of Canada. Of special interest were the appointments to Officer of Canada of His Beatitude, Metropolitan Wasyly of Winnipeg, head of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, and Dr. Stephen Worobetz, of Saskatoon, former Lieutenant-Governor of Saskatchewan.

The official invitation came on September 8, 1993. The Order of Canada Investiture was to be held at Rideau Hall, the residence of the Governor General, on Wednesday, October 27, 1993 at 3:30 p.m. The ceremony was to be followed by a reception and a buffet dinner. Only one guest was allowed to accompany the recipient so I chose my daughter Marion.

We flew to Ottawa the day before, settled ourselves in the assigned hotel, received copies of final instructions for the Investiture and an invitation to a reception before the ceremony from the general manager of the hotel. The latter proved to be an enjoyable event where the recipients, who were mostly strangers to each other, had a chance to become acquainted.

Helen Raycheba, C.M., and her children: son John and daughters (left to right) Ilona, Sylvia and Marion.

An hour before the ceremony buses arrived at the hotel to take us to Rideau Hall. Members of the household met us at the door and directed us to cloakrooms. Next, we were led to the Reception Room where we were briefed on the ceremony by the Director of Honours, lined up in alphabetical order, given seat number cards and a small hook on our left shoulder, for

Continued on page 16

the actual insignia. An aide-de-camp, in a red serge jacket, escorted us to the Ballroom, beginning with the Companions, followed by the Officers and lastly, the Members of the Order of Canada.

The Governor General and Mrs. Gerda Hnatyshyn arrived, "God Save the Queen" was played by a band at the back of the room, two clerics gave their invocation and the Governor General gave his address.

The required attire for the ceremony was to be black tie for men and a long dress for women, except in the case of those who are entitled to wear special garb. Three men came dressed in traditional Scottish kilts. His Beatitude, Metropolitan Wasyly stood out from the rest, dressed as he was in ceremonial vestments, the purple Sakkos and the white liturgical headdress, the Mitra.

As his or her name was called, each recipient proceeded up the center aisle to a position in front of the Governor General and bowed. After the citation was read, the recipient advanced to the Governor General and His Excellency presented the insignia, attaching it to the hook on our left shoulder. He shook hands and said a few appropriate words to each person. The recipient then took a step back, bowed to His Excellency, half-turned, bowed to Her Excellency, then proceeded to a table to sign the Register, and then returned back to the seat.

On hearing all the citations, one must marvel at the wide range of accomplishments of so many people and to feel humble on being part of such notable company.

The badge of the Order, the insignia, is suspended from a ribbon and is a stylized snowflake bearing the crown, a maple leaf and the Latin motto, "desiderantes meliorem patriam" — "they desire a better country".

The insignia is worn only on very special occasions. We received two lapel buttons which may be worn at any time with street clothes. All recipients are now entitled to use the appropriate initials: C.C., O.C. or C.M., as the case may be, after their names on all occasions when the use of such letters is customary.

The recipients also received a scroll, a colour photograph of the presentation of the insignia as a gift from Their Excellencies and a video-tape of the whole ceremony.

The ceremony ended with the singing of "O Canada." There was a short reception before the sit-down buffet dinner. We had the pleasure of meeting the invited guests of Metropolitan Wasyly; his son, the Hon. Mr. Justice Eugene Fedak, recently appointed Regional Senior Justice in Ontario; His Grace, Bishop Yurij of Saskatoon; and Rev. Roman Koczura, parish priest of the Ukrainian Orthodox Cathedral of the Assumption of the Blessed Virgin in Ottawa. We also met Dr. Leslie Green, a recipient of the Order and a fellow-member of Amnesty International in Edmonton.

On January 2, 1994, the members of Kniahynia Ol'ha Branch, U.W.A.C., Toronto, kindly arranged a reception in the auditorium of St. Vladimir's Cathedral. This was in recognition of the honours and awards received by Halyna Melnyk Marko, Julia Holowaty and myself. Unfortunately, Julia Holowaty became ill and could not be present. Her son, Oleh, president of the St. Vladimir Cathedral Board, took her place. I am pleased the three of us could share in the kind sentiments expressed by so many people at the reception.

Special and particular thanks are tendered to the following:

- Olena Latyshko, President of the Kniahynia Ol'ha Branch (Toronto) and Maria Boshyk, Convenor of Culture, for their kind introduction, the beautiful corsage and for conducting the program so efficiently.

- Halia Scherbluk, President of the Eastern Executive, for her detailed biography of my life as a volunteer. Listening to her warm-hearted review, my thoughts went back fifty years. Halia filled them with purpose and meaning. I thank her for her sincere interpretation.

Continued on page 17

• Orysia Sushko, President of the National Executive, for travelling from Hamilton to honour us with her presence. It was a most pleasant surprise.

• His Grace, Bishop Yurij of Saskatoon, Protopresbytor Petro Bublyk and Very Reverend Bohdan Sencio for their attendance and kind words.

• Anastasia Shemeluck-Radomsky for her special effort to attend the reception. It was an unexpected and an emotional meeting for me.

• Maria Dubyk and Oleksandra Kondratenko, Social Convenors, for the beautifully decorated tables, the delicious lunch and their gracious service.

• Ludmila Dowzhalko for her poetry reading, which added charm to the program.

• Marian Shemeluck Strus and daughter Marion for taking many photographs of the gathering.

To all, who in any way contributed to the success and enjoyment of the reception, my profound gratitude.

— submitted by Helen Raycheba, C.M.

"THE STATE OF THE FAMILY IN CANADA: A NATIONAL PROFILE"

There are many questions about the current state and attitudes of Canadian families today.

Several gaps remain in our general understanding of how the Canadian family has evolved. What do Canadians think about its importance, its role, its strengths, its weaknesses, its potential, and how best to respond to its needs?

Part of the role of the Committee is to share information with Canadians and examine key issues and attitudes facing families today.

In partnership with the Angus Reid Group, Bank of Montreal, Labatt Breweries of Canada and Nestle Canada Inc., the Canadian International Year of the Family Committee will undertake a comprehensive survey of Canadian public opinion to examine what the Canadian family currently looks like and what it is thinking.

The survey will be published in early 1994 and will be available through the Committee.

International Year of the Family

Année internationale de la famille

CANADIAN FAMILIES PUBLICATION

"The family in Canada has been changing over the post-war period in both size and composition... The implications of these changes are wide-ranging — in social, economic and legal terms," says Mary Anne Burke, in *Canadian Social Trends.*

The Canadian International Year of the Family Committee has commissioned the Vanier Institute of the Family to update information on the Canadian family and a publication with this valuable core information is in the process of being produced.

The 50-page bilingual publication contains current demographic information about the state of today's Canadian families.

"Canadian Families" assembles data, facts and figures about the structural changes that have occurred to families in recent decades. The book is targeted to national organizations, media, key government officials, decision makers and other influential institutions in Canada.

"Canadian Families" will be available in early 1994.

To order your copies, call toll-free 1-800-567-0030, or write the Vanier Institute of the Family, 120 Holland Avenue, Ottawa, Ontario, K1Y 0X6, tel.: (613) 722-4007, fax: (613) 729-5249.

OH, MY ACHING BACK

What is more common than the common cold? It may be a surprise to some of you that it is your aching back, and the most common location of all backaches is in the lower back. This condition causes more discomfort, loss of time from work, and disability than any other. The pain is slow to resolve and apt to recur. The frustration then becomes a part of the problem and may also require treatment. Few problems can frustrate patient and physician alike as much as "low back pain."

If you wish to avoid ending up one day with an aching back, a daily exercise program is absolutely essential. Our grandparents spent their days exercising and being active — chopping wood, tilling the soil, etc. These motions work the back, knees, hips and arms to bring about balance in the body system. Today, as executives and office workers, we're doing more straining than strengthening of muscles. We sit for most of our 16 waking hours everyday. Worse, a lot of us slouch in our chairs or sit hunched over work at a desk for long stretches of time. Therefore, we have to be more conscious of balancing our lives by physical activities like jitterbugging the night away, digging in the garden, swimming, etc.

Correct body movement or body mechanics is also involved in keeping a back strong and out of trouble: Move that table... Lift that... ouch! Hold it. Before you hoist that next load you should know that there are specific ways to lift objects so you don't hurt your back. The back can bear weight and it can move. The foundation of a house can bear weight, but it canot move. To lift objects so you won't hurt your back, separate the moving and the weight-bearing functions. In other words, when lifting, stabilize your spine (both feet are flat on the ground and your spine is straight, bend at knees, and get as close to the object as you can, then lift). The important thing to remember when you are standing and holding a weight is to avoid twisting your spine.

Posture is dynamic, too. You need to consider not only the way you stand and walk, but also the way you position your body each time you move. The way you stand at the sink washing dishes, hold the phone to your ear, eating your meals — that's posture too — may be poor posture. Slouching and other repetitive low-grade risk postures gradually cause problems. It's not the one time you bend over to tie your shoes that throws a disk out. That disk was ready to go. It's like the fan belt of a car... you don't know it's bad until it breaks.

If you're in pain, you may do some self-care relief like moist or dry heat 15-20 minutes at a time. If you bruise your back, you may try cold packs for a day or two (to minimize swelling) then switch to heat. Have someone massage your tense back. Allow yourself time to heal, but don't overdo the bedrest. Your back — not to mention the rest of you — needs some physical activity.

There are limits to self-care, however, particularly when dealing with as vital a part of your body as the spine. Consult your doctor pronto if your back pain is unusually severe and is accompanied by progressive numbness or weakness, loss of bladder or bowel control, or unexplained fever or weight loss. It's possible there is something deeper amiss — a tumour, kidney problems, urinary tract infection.

Sometimes when you're in pain and have been for awhile, it's hard to imagine you'll ever feel better. But physicians who specialize in back care say that even chronic back pain is treatable.

What kinds of doctors treat a bad back?

Any doctor you visit will probably be willing to treat your back. But some can provide more

Continued on page 19

specialized services than others. Here's a list of who you're likely to see or be referred to:

* Family practitioner — specializes in general medicines

* Neurologist — specializes in treating the nervous system

* Neurosurgeon — specializes in surgery to treat the nervous system

* Orthopaedist (including orhtopaedic surgeon) — specializes in treating damaged muscles, bones and joints

* Osteopathic physician — specializes in manipulating muscles and joints to treat problems

* Physiatrist — specializes in physical therapy to treat problems

* Chiropractor — specializes in manipulation and adjustment of the spinal column

"You didn't roll your own cigarettes before. Why do you do so now?

Because the doctor told me I needed a little exercise."

— submitted by Ollie Waverick
Surrey, B.C.

REPORTS

B. C. CONFERENCE PASSES RESOLUTIONS

At the annual U.W.A.C. British Columbia Provincial Conference held on October 9, 1993 in Kamloops, the following three major resolutions were passed:

1. We suggest that in each branch of our Association the executive take more time to prepare for each general meeting, with definite proposals for each topic — thus leaving more time for dealing with general subjects of interest to all members.

2. We should make couples of mixed marriages feel welcome in our congregations and encourage them to participate in our activities.

3. We appeal to all Ukrainians to encourage the use of the Ukrainian language at home and to support the democratic movement in Ukraine — and for the long term — we should encourage them to use their own talents and resources to become more self-sufficient.

— submitted by Dorothy Panchuk
Vernon, B.C.

ANNUAL REPORT OF ST. OLHA'S WOMEN'S ASSOCIATION OF ST. VLADIMIR'S ORTHODOX CHURCH

IN MOOSE JAW

We are an organization of 14 active members. We held 9 monthly meetings this year. Some of the events that took place that kept us busy are as follows:

- In December donations were made to Salvation Army Xmas Fund, C.N.I.B., and Xmas baskets made for the shut-ins.

- We catered to a 50th Wedding Anniversary in January.

- In February donations were made to the Ukrainian Canadian Council, Heart Foundation and Telemiracle. We also welcomed a new member — Flo Kisil to our Association. Also in February a social was held by the congregation including a supper and socialization afterwards, to help pass the winter months.

- In March preparations were made for the Easter Tea and Bake Sale. A donation was made to Amnesty International and the Red Cross.

On April 3, the Easter Tea and Bake Sale was held and with everyone's participation was again a very successful event. Easter baskets were made for the shut-ins.

Continued on page 20

Reports

- A donation was made to the Multiple Sclerosis Society and to our Union Hospital toward a Mammagram machine.

- In June we made a donation to the Ukrainian Canadian Congress and Mohyla Institute, as well as a donation to buy medical supplies to take to Ukraine.

- Our president Stephanie Alexander and treasurer Mary Boszak travelled to Ukraine in August, where they personally delivered the medical supplies. There they received the warmest reception and a tour of the hospital. A thank-you letter was published in a Ukrainian newspaper.

- These are some of the events that kept us busy in the year 1993 and will continue for the year 1994. On behalf of our president, Stephanie Alexander and the Executive, a very hearty thank-you for everyone's participation in our 1993 activities. We are looking forward to the same cheerful volunteerism in the year 1994.

— submitted by
Stephanie Alexander, President
Jean Tkatch, Rec. secretary
U.W.A.C. St. Olha Branch
Moose Jaw, Sask.

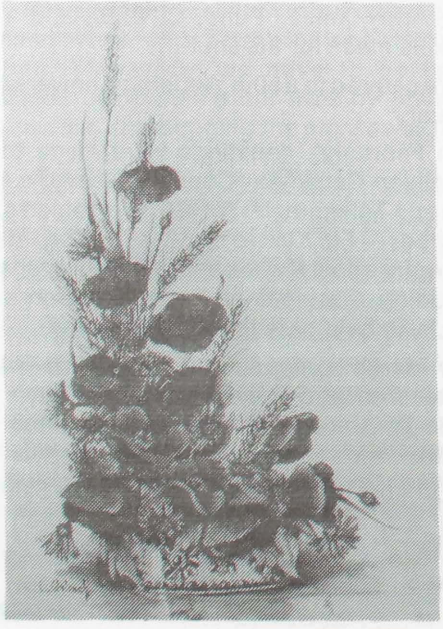

ECOLOGY

ACTION PLANS FOR 1994

The following is the Action Plan for 1994, as presented by Helen Raycheba, our Ecology Chairman and regular contributor to the English section of Promin. Please incorporate the ideas presented in this plan into your branch's program planning:

— Orysia Sushko
President

CONVENOR OF ECOLOGY PLAN OF ACTION 1994

1. Will try to inform our members concerning the state of the environment in Canada.
2. The National Executive of U.W.A.C. as a whole is concerned with the medical condition of children who are suffering as a result of the Chornobyl Nuclear Power Plant explosion in 1986. I shall try to inform the members of any new information regarding Chornobyl.
3. I had hoped to learn the state of the environment in Ukraine from its ecological newspaper, "Zelenyi Svit". However, I have not been receiving any copies of the publication. Maria Drach (of Kyiv) believes that "Zelenyi Svit" has ceased publication due to lack of funds. I have lost a good source and will have to look for another.

PROMIN CONTRIBUTIONS PLAN OF ACTION 1994

1. I shall continue to submit articles concerning the environment.
2. As 1994 has been declared the "Year of the Family" by the Hierarchs of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, by the National Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada, as well as by the General Assembly of the United Nations, I shall try to include articles pertaining to the family in future issues of Promin.

— Helen Raycheba, C.M.

RECIPE CORNER

POTATOES ARE ALWAYS POPULAR

Potatoes are almost a daily staple in some homes and are most often mashed, fried or baked. But they are a versatile food and can be dressed up to be quite elegant.

POTATO PANCAKES

6	large potatoes
1	large onion
2	large eggs
2 tbsp	flour
2 tsp	salt
½ tsp	pepper

Peel potatoes and cover with cold water (so that they do not turn brown). Cut potatoes and onion into cubes and grate in processor. Process about half with a metal cutting disc. Add eggs, flour, salt and pepper. Pulse a few times (potatoes should not be pureed); shards of potatoes should be left). Grating by hand can be done, but the food processor makes it much more simple.

Heat enough oil or lard to cover the bottom of a heavy skillet. When oil is hot, drop spoonfuls of batter without crowding and flatten lightly. Brown, then cook the other side. Keep warm in oven.

Serve with sour cream. These are best served fresh; however, they may be reheated.

CHEESY POTATOES

3 tbsp	vegetable oil
4	large waxy potatoes, cooked, diced
5	green onions, chopped
1	large red pepper, diced
1 pkg	Knorr cheese sauce mix
½ tsp	black pepper
¼ tsp	sage

Heat oil in a large skillet, add cubed potatoes, green onion and red pepper, stirring occasionally. Saute until browned.

Meanwhile, follow package directions to prepare the cheese sauce. Add pepper and sage, mixing well. Add sauce to vegetables in skillet and mix well. Serve at once as a fancy side dish for breakfast, brunch, lunch or dinner.

POTATO AND SAUSAGE SALAD

½ lb	Ukrainian (garlic) sausage cut in ¼" rounds, quartered.
1½ lb	red potatoes, unpeeled, cooked and cubed (other varieties may be used — cook then peel)
1	red bell pepper, roasted, peeled, cut julienne
1	yellow bell pepper, roasted, peeled, cut julienne
½ cup	chopped red onion
2	green onions, chopped
	cherry tomatoes (garnish)

MUSTARD DRESSING

2 tbsp	cider vinegar
1 tbsp	dijon mustard
2	garlic cloves, minced
¼ tsp	salt
½ tsp	pepper
6 tbsp	vegetable oil
	salt and pepper to taste

In a large bowl, combine sausage, potatoes, peppers, red onion, green onion. Toss gently.

In a medium bowl, whisk together dressing ingredients until creamy (or use electric beater or hand-held blender). Pour over potato mixture; toss to mix well. Chill in refrigerator, covered, at least one hour. To serve, garnish with cherry tomatoes.

— submitted by Ollia Waverick

NOTICE TO TOBACCO RETAILERS

On February 8, 1994, the *Tobacco Sales to Young Persons Act* came into force.

This federal legislation

- **raises the minimum legal age of persons to whom tobacco products can be sold from 16 to 18 years**
- **restricts the location of cigarette vending machines to bars, taverns and similar beverage rooms**
- **increases the penalty for selling tobacco to young persons from $100 to a maximum of up to $50,000 for repeated offences.**

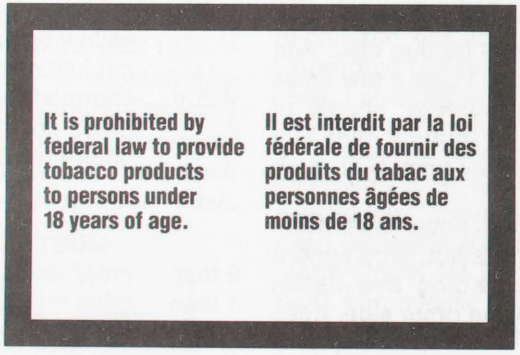

If you sell tobacco on your premises, you are obliged, under the *Tobacco Sales to Young Persons Act*, to display a sign containing the message shown here.

A full-size, colour sign and a letter explaining your obligations as a tobacco retailer will be sent to you soon by Health Canada.

Check with your province for any additional laws regarding the sale of tobacco products to young persons.

If you do not receive an information package by March 15 or if you want further information on the *Tobacco Sales to Young Persons Act*, please call

1-800-263-9004.

Health Canada Santé Canada

Canada

CHILDREN'S EXHIBIT OF "UKRAINIAN FOLK TALES"

A children's art exhibit sponsored by the Saskatchewan Teachers of Ukrainian is being featured by the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon.

This exhibit is the second such event, and is from an art competition held in conjunction with the Annual Saskatchewan Teachers of Ukrainian Conference held in October 1993.

The competition was open to all Saskatchewan children and youth who were studying the Ukrainian language — whether in public school, private school, out-of-school, summer programs or by correspondence.

The theme for this year's competition was "Ukrainian Folk Tales", with selected folk tales for each grade level. The purpose of this theme was to enhance the study of the Ukrainian language by encouraging the students to read Ukrainian folk tales.

The exhibit at the Ukrainian Museum displays the work of the prize-winning students in the following categories: pre-school and kindergarten, grades 1 and 2, grades 3 and 4, grades 5 and 6, grades 7 and 8, and high school.

The prize-winning art will be on display until March 20, 1994.

"ONCE UPON A WEDDING"

A new collection by Eleanore Romanow titled "Once Upon a Wedding" is presently on display at the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon.

The collection had its beginnings in Eleanore Romanow's B.F.A. exhibit held last May at the Snelgrove Gallery, University of Saskatchewan.

The images presented are "mind drawings" using charcoal, chalks, inks, watercolors and acrylics, based on recollections of many nuptial celebrations experienced over the years. The artist is interested in revisiting "the familiar", "the conventional", and "the romantic", in an appreciation of the values represented by one of our most cherished traditions.

Eleanore Romanow is a multi-media Saskatoon artist, whose paintings, drawings and collages have been exhibited throughout Saskatchewan. She has received special recognition by having her work accepted for the Mendel Art Gallery's biennial juried show, **The Saskatchewan Open,** and Regina's juried exhibition, **Sask Art,** at the Mackenzie Art Gallery. Mrs. Romanow is a graduate of Art History (B.A. advanced), Studio Art (B.F.A.) and Exceptional Education (M.Ed.) from the University of Saskatchewan. She is currently associated with Artists' Workshop in Saskatoon, and is a substitute teacher in both the elementary and secondary systems.

The exhibit continues until March 20.

WINTER HOURS FOR THE UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

During the winter months (November to April) the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon will be closed on Mondays.

The new winter hours for the Museum will be: Tuesday to Saturday — from 10:00 a.m. to 5:00 p.m.; Sunday — from 1:00 p.m. to 5:00 p.m.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

NEWS FROM THE NATIONAL OFFICE

INTERNATIONAL WOMEN'S DAY — March 8th

In 1978 International Women's Day was included in a list of holidays officially recognized by the United Nations. Celebrated by most countries in the world, this day has taken on a different flavour in various countries and communities. What a tremendous opportunity this proclamation provides for celebrating the achievements of women across the world, with our attention turned to Ukrainian women in particular. In honouring their accomplishments, we should never lose sight of the fact that there is still a great deal to do with respect to the advancement and betterment of women in Ukraine. We must offer our hope and support to the women of Ukraine and assist them whenever possible in taking their rightful place in the Ukrainian nation and in the global society.

HONOURING THE FAMOUS

In the months of February and March our branches traditionally recognize a number of Ukrainian women, such as Lesia Ukrainka, Olha Kobylanska, Olena Teliha and others, for their great and inspirational literary achievements. By virtue of their extraordinary talents, these women have contributed significantly to the literary heritage of the Ukrainian nation. In addition we recognize the tremendous contributions made by our poet Taras Shevchenko. These great fighters for human rights, and for the rights of women, should be especially cherished at a time when the Ukrainian nation is struggling to consolidate its independence.

We encourage you to include the participation of our youth in such commemorative celebrations. It is vital they become familiar with the great historical past of Ukraine. The knowledge gained from their participation in such events will serve as a catalyst in developing pride in their Ukrainian heritage, and thus become instrumental in retaining their ethnic identity.

COMMUNICATION

In order for communication with our membership through the pages of our journal "Promin" to be effective, it is important that the information provided is reviewed at regularly scheduled Soyuz meetings, as well as shared with those supporters and members who as yet are not subscribers to our journal.

In developing this portion of our communication plan, we expect to reach a greater number of members, as well as prospective members, who will have the opportunity of acquainting themselves with the wide scope of our activities.

"YEAR OF THE FAMILY" CONFERENCE

As mentioned previously, our "Year of the Family" conference is slated to take place July 16 to 18th at Minaki Lodge near Kenora, Ontario. The location is easily accessible by car, bus, rail or air and is about a two hour drive from Winnipeg. We are currently investigating the feasibility of transfering participants from Winnipeg to Kenora by bus. Minaki Lodge has been highly recommended by some of our members who attended similar events at this location. A package including registration form, pamphlets, etc. will be sent to all branches shortly.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 Telephone (416)312-4742 Fax (416)388-7167

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

АНКЕТИ

Щиро дякуємо всім відділам, які вже прислали свої виповнені анкети разом з бюджетом. Це уможливить нам завести точні рекорди і статистику, зокрема, про Ваш відділ і організацію взагальному. Просимо всіх тих, що не полагодили цієї справи, зробити це якнайскоріше.

Комітет Українок Канади

Складаємо сердеччну подяку членкам Союзу Українок Канади з Вінніпеґу за їх репрезентацію нашої організації в Крайовій Управі Коміету Українок Канади. Ці особи є: Тамара Гавришків, Надя Шаварська, Марія Корчевич І Соня Бейзик. Їх вклад у працю загального українського суспільства є дуже важливим і конечно потрібним.

Плян праці

Просимо вз'яти під увагу і старатися виконувати по своїй змозі нижчеподаний Плян Праці Референтки Міжнародних і Українських Справ, пані Олени Дзюбенко.

1. Кожна Провінційна Управа вибере чи назначить одну представницю до Комітету Референтури Міжнародних і Надзвичайних Українських Справ, які будуть співпрацювати зі мною, стежити за важливими та цікавими новинами відносно українців і України в різних часописах та журналах і пересилати їх мені.

2. З нагоди Року Ридини в 1994 році відзначати РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ РОДИНИ підчас з'їздів, конференцій, симпозіюм і звернути більшу увагу на затримання її моральних та національно-релігійних аспектів.

3. Подати інформації про 60-літній Ювілей Першого Українського Жіночого Конґресу, який відбувся в 1934 р. в Станіславові, а відзначення цього Ювілею відбудеться літом 1994 року в Івано-Франківську (бувший Станіславів). Можливо ми повинні подумати над тим, щоб наш Союз був там зарепрезентований.

4. Звернути увагу на представництво СУК в загально-українських та канадських організаціях та заохочувати наших членок брати участь у політичному житті Канади.

5. Продовжувати зв'язки зі Союзом Українок в Україні та іншими жіночими організаціями в діяспорі.

Видати двомовний памфлет з короткою інформацією про Союз Українок Канади (подібний як видав Музей).

з пошаною до Вас
Олена Дзюбенко
референтка міжнародних і українських справ

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ СУК ПРИ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА

ЕДМОНТОН, АЛТА. 1993

Знимка Управи відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана, 1993
Перший ряд зліва направо: Р. Єринюк, І. Сепин, К. Гарасин, Г. Єринюк, М. Фербей, о. С. Семотюк, Н. Гиманик (голова), Х. Звоздецька, Н. Мельничук, Є. Шарабун, М. Прокопів
Другий ряд зліва направо: М. Гринчук, К. Козак, О. Ганночко, М. Маковська, А. Звоздецька, Н. Кіт, Й. Михайлишин, Дж. Наконечна, Ґ. Романчук, В. Понич, добр. О. Бойчук. О. Камінська, К. Гавриш, Н. Базюк, В. Даркович, В. Ґулуцан, Г. Домитрак.

Збори відбулися 5-го грудня 1993. Предсідниця зборів, голова відділу Надія Гиманик привітала членок і попросила о. прот. С. Семотюка, настоятеля Катедри, до молитви і Владику Івана до благословення. Віспіванням „Вічну пам'ять" вшановано померших членкинь віділу. Слідували привіти від Владики Івана, о. прот. С. Семотюка як також голови громади Юрія Загарії. Слідували річні звіти членок управи відділу. Звіти голів різних комітетів були подані на місячних зборах в листопаді.

ЗВІТ ГОЛОВИ — окремо.

Деякі нові справи були порушені. Збори закінчилися молитвою переведено о. прот. Ф. Фляком, тоді слідувала вечеря подана Катедральною управою як подяка СУК за їх працю при відділі і для Катедри.

Пожертви відділу на 1993 рік

Катедра Св. Іван — $25,000.00
Інститут Св. Івана (Освіта) — $1,000
Промінь — $500
Колеґія Св. Андрея фундація — $500
Вісник — $500
Український Музей, Саскатун — $500
Владиці Іванові (дар любови) — $500
Для сліпих — $100
Український Голос — $100
В.О.Н. — $100
Ювіл. Шпиталь — $100
Стипендію студентові В. Сапиги — $1,500
Стипендію 3-ма студентами до Барвінку — $700

УПРАВА ВІДДІЛУ СУК
при Катедральній Громаді
Св. Івана 1994

Бувша голова — Мирослава Фербей
Голова — Надія Гиманик
Заст. Голови Адміністрації — Наталка Доня Ковалишин
Касієрка — Надія Опир
Заст. касієрки — Галина Домитрак
Кореспонденційна секретарка — Марія Прокопів
Рекордова секретарка — Наталка Мельничук
Заст. секретарка — Мирослава Хом'як
Контрольна Комісія — Дарія Ґушатий, Параня Крокош, Йосифа Михайлишин
Комітет поліс — Іванна Дженис, Анна Кравець
Льокальна рада — Карла Козак
Репр. до КУК — Василина Даркович
Архівістка — Наталія Базюк
Катедральний — Галя Маґусяк
Заст. Голови господарський — Галина Єринюк
Замовлення залі — Наталка Кіт
Купно — Марлін Коздровський
Похоронні обіди — Ірина Сепин і Катерина Гарасин
Похоронні перекуски — Елена Чернівчан
Маєтковий — Бев Скейд
Осінній Баль — Леся Погорецька
Заст. голови Членства — Христя Звоздецька
Членство і Промінь — Маріанна Базюк
Приятельський — Леся Погорецька
Добродійний — Катерина Гавриш
Почесні членки — Ольга Ганночко
Ювілейний — Василина Ґулуцан
Телефонічний — Віра Понич
Заст. голови Програмовий — Леона Бріджес
Садочок — Іванна Усик
Культурно-Освітна — Орися Ленні
Молодший СУМК — Анна Мельничук
Старший СУМК — Сузанна Бойко
Українські справи — Анна Звоздецька
Бібліотекарка — Марія Гарасимів.

Наталка Мельничук
секретарка

ЗВІТ ГОЛОВИ НАДІЇ ГИМАНИК

Щиро сердечно вітаю всіх, дорогі членки СУК при Катедрі Св. Івана. Мило бачити численну участь на наших річних зборах.

Ваша співпраця, щиро сердечні відношення одна до одної та лояльність принесло мені приємність працювати з Вами.

За минулий рік управа відділу старалася виконати всю працю накреслену в річному пляні праці якнайкраще.

Я старалася виконувати свої обов'язки по моїх здібностях і силах. Опруч перепровадження місячних і екзекутивних зборів я також брала участь у зборах Провінційної Екзекутиви СУК і нашої Церковної управи. Для святкування 70-го літнього ювілею нашої Церковної громади я була на Ювілейному Комітеті, де наш відділ включився в свою ролю.

Наша Культурно-освітна референтка добродійка Ольга Бойчук подбала щоби на закінчення наших зборів ми почули цікаву доповідь. Її слова принесли нам моральну і духову користь.

Пані Маріанну Маковську ми все бачимо, її активність та заняття у виховних програмах. В минулих роках вона доглядала молодший відділ СУМК, а тепер є вихователька наших найменших дітей. До Садочку, який очолює Іванна Усик, учащає 34 дітей, діти поділені на 4 кляси.

Наша довголітна і працьовита членка СУК Анна Звоздецька зробила заклик до нашої молоді. Завдяки Анні Звоздецькій далі існує наш молодший відділ СУМК. До надзірної ради увійшли Анна Мельничук і Богдан Єринюк.

Жалую, що до Рідної Школи і Школи Народних Танків вписалося дуже мале число учнів. Ця школа тепер не існує. Маю надію, що на слідуючий рік та справа поліпшиться.

З енергією посвятою і радістю наша референтка Осіннього Балю Діяна Кухта та її комітет молодших членок нашого відділу гарно сповнили свій обов'язок своїм трудом і працею. Наш Осінний Баль пройшов з великим успіхом.

Таку працю, яку Стела Франчук, Ірина Сепин та Катерина Гарасин виконують ми не можемо дійсно оцінити. Дякуємо Вам, що Ви так уміло доглядали наші куховарські потреби. Також дякую всім Вам, дорогі членки, що Ви нашим кухаркам помагали приготовляти страви і видавати їжу.

Галина Єринюк також причинилася до цієї ділянки праці. Вона заряджувала і плянувала бенкети, весілля і т.д., що відбувалися в нашій залі.

Подяка Церковному Комітетові, який очолює Галя Маґусяк, за прикрасу у Катедрі. Також Галині Домитрак з її комітетом за приготовлення кави по Богослуженнях, як також за те, що подавали перекуску по панахидах.

В неділю 29-го серпня ми відзначили наших членок за їх довголітню працю і відданість при нашому відділі. Василина Ґалуцан, голова Ювілейного Комітету, опрацювала програму свята.

Ми дуже щасливі мати в Добродійному Комітеті таку працьовиту та прихильну людину як Катерина Гавриш та її комітет. Цей комітет ввесь час зайнятий відвідуванням наших немічних і старших членок. Ми також вдячні Катерині Гавриш, що подалася до "Imperial Oil" і вони дали нам грошеву пожертву щоб купити "Laser Printer" до нашого компютера.

До нашого відділу за минулий рік вписалися слідуючі пані: Маріянна Масло, Маруся Прокопів, Лавриня Фербей, добр. Діана Семотюк, Павліна Осачук, Вивіяна Кругляк і Діяна Кухта.

Відійшли у вічність слідуючі членки відділу: Леся Івасюк, Катерина Самиця, Стефанія Маґус, Єлисавета Прокіпчук і Анна Чорна.

Щира подяка нашому настоятелеві Отцеві Стефанові Семотюкові за поміч відділові.

Впродовж минулого року наша екзекутива і голови різних комітетів вложили багато сил і доброї волі в виконання своїх обов'язків. За Вашу всяку працю Вам всім дякую. Також від себе хочу подякувати бувшим головам Мирославі Фербей і Філії Кругляк, як також своїй заступниці Христі Звоздецькій, що ніколи не відмовилася і мене заступала, коли мені було неможливо бути.

Я хочу виявити свою пошану і подяку всім незгаданим членкам, що постійно працюють для добра нашого відділу при Катедрі.

На закінчення я хочу подякувати Вам за теплі і милі відношення до мене. Цього року я мала нагоду познайомитися з всіма Вами.

До цього часу ми йшли рука в руку з керівництвом нашої громади, обіцюємо це і надалі робити, бо праці перед нами дуже багато, а для успішного продовжування її треба згоди, любови і єдности.

Нехай Господь благословить Вас всіх добрим і кріпким здоров'ям щоб ми всі могли продовжувати нашу цінну працю на довгі роки.

Надія Гиманик, голова

Максим Рильський

ШЕВЧЕНКО

Всі його ми батьком звемо
Так від роду і до роду:
Кожний вірш свій і поему
Він присвячував народу.

Він любив усе предкасне
Все ненавидів потворне, —
І його ім'я — не згасне,
Світлий образ — неповторний.

Чисту матір і дитину
Він прославив серцем чистим,
Всю осяяв Україну
Поглядом він променистим.

Ось чому в сім'ї великій,
У цвіту садів прекрасних
Буде жити він вовіки,
Як безсмертний наш сучасник.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЖІНКИ
— 8 березня.

Майже кожна країна в світі відзначує це важливе свято. Однак кожна країна, чи навіть місцевість, відзначує цей день своїм виїмковим способом. Важливим є те, що з нагоди цієї проклямації всі ми маємо можливість підкреслити великі досягнення жінок взагалі, а українських зокрема. Однак не забуваймо про те, що не всі такі щасливі як ми, і можливо не мають причин радіти разом з нами. Між нами є жінки, навіть тут у Канаді, які переносять великі труднощі — соціяльні, економічні т.п. Нашим святим обов'язком є допомогти їм вийти з цих обставин. Також потрібно постійно пам'ятати про несприятливий стан жіноцтва в Україні. Ми, їх сестри в Канаді, мусимо дати їм надію і рівночасно підтримку, допомогти їм у їх боротьбі зайняти належне місце в суспільстві.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК НА СВІЖУ МОГИЛУ

Евген Сенишин, довголітній діяч на українській ниві в Україні і в Канаді, упокоївся в Монтреалі 14-го лютого ц. р. після довгої недуги. Похорон відбувся 18-го лютого. Покійний Евген був улюбленим мужом заслуженої діячки жіночого руху, особливо, Союзу Українок Канади, де працювала довгі роки, Галини Сенишин. З того жалібного приводу зложуємо на свіжу могилу покійного Евгена нев'янучий вінок в сумі $25.00 на пресфонд журналу „Промінь", якого Галина Сенишин є довголітною дописувачкою. Нехай покійний Евген з Богом спочиває. Вічна Йому Пам'ять! Галині і родині найглибше співчуття.

Стефанія і Ярослав Кульба
Монтреал, Кве.

У 22-гу річницю упокоєння нашого дорогого дідуся **Олександра Козіра** замість квітів на могилу даруємо $100.00 на пресовий фонд „Променя".

Вічна йому пам'ять!

Онуки Мирон і Рахиля Бабий
Шервуд Парк, Альта
Ігор і Леся Бабий
Келґарі, Альта.

У світлу пам'ять своєї членки **Павліни Бойчук**, яка упокоїлась 29-го січня 1994 р., членки відділу ім. Софії Русової дарують $50.00 на пресовий фонд „Променя", як нев'янучий вінок на могилу покійної.

К. Шумейко
кореспонд. секретарка
Лонґ Бренч, Онт.

БЛ. П. ІВАН ХРИПТУЛ

У першу річницю упокоєння нашого дорогого мужа, батька, дідуся — бл. п. **Івана Хриптула**, який відійшов у вічність 9-го березня, 1993 року, у його світлу пам'ять даруємо $100.00 на пресовий фонд „Променя".

Вічна йому пам'ять!

Сисіля Хриптул і родина
Едмонтон, Альта.

———————

У світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Кучера** (упокоївся 28-го січня 1989 р.) замість квітів на могилу дарую $50.00 на журнал „Промінь".

Покійному „Вічная Пам'ять".

Дружина Василина Кучер
Вернон, Б.К.

———————

Відділ ім. Лесі Українки в Вінніпезі в пам'ять своєї членки бл. п. **Н. Азаранської** дарує $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на її могилу.

Олена Герриті — голова

Галя Майба — фінанс.секретарка

———————

У світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Сергія**, який упокоївся в 1980-ому році, дарую $30.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Оксана Бугай
Гамільтон, Онт.

БЛ. П. АНДРІЙ ЯКИМИШИН

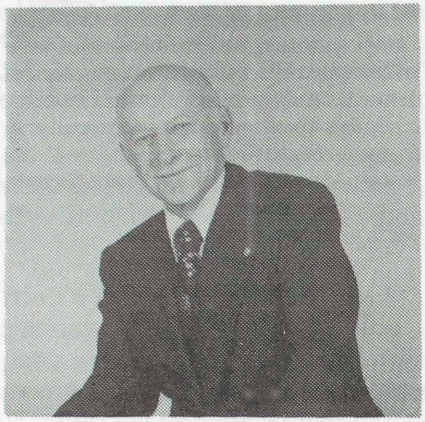

В десяту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся — **Андрія Якимишина** (відійшов у вічність 30-го січня 1984) замість квітів на могилу дарую $75.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна і діти
Вестон, Онт.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся — **Антона Чаланчука**, який упокоївся 17-го грудня 1992 року, як нев'янучий вінок на його могилу дарую $33.00 на пресовий фонд „Променя".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія з родиною
Брендон, Ман.

———————

В незабутню пам'ять наших дорогих родичів: **Івана Ґабриша** (відійшов у вічність 14-го лютого 1963 р.), **Юлії Ґабриш** (відійшла у вічність 19 квітня 1970 р.), як також **Василя Дем'янюка** (упокоївся 2-го лютого 1977 р.), **Марії Дем'янюк** (упокоїлась 12 квітня, 1988 р.) і в пам'ять нашої похресної мами **Гані Лазарович** з Саскатуну.

Роман і Михайлина Дем'янюк
Кемрос, Альберта,

В незабутню пам'ять дорогої братової **Анни Сорокан** (Волощук), що упокоїлась 24-го вересня 1993 р., дарую $33.00 на журнал „Промінь".

Марія Волощук
Оттава.

БЛ. П. ГАФІЯ ЯНІШЕВСЬКА
ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Відійшла з цього світу 6 січня 1994 р. у Норвуд Кер Сентер Гафія Янішевська, проживши 101 років. Вона була довгі роки між нами, працюючи у відділі Союзу Українок Канади при Катедральній громаді Св. Івана в Едмонтоні. Як почесна голова відділу була доброю дорадницею нам до останніх днів свого життя.

Мама Гафія народилась в селі Тулова, Снятинського повіту в родині Івана і Марії Зварич. Вона була дійсною піонеркою українського громадсько-релігійного життя в Канаді. Гафія Янішевська з чоловіком Йосифом були однією з родин 12-ти основоположників Української Православної громади в Едмонтоні. Мама Гафія була однією із 16-ти основательок відділу Союзу Українок Канади при Катедральній громаді Св. Івана. Тато Йосиф був будівничий по фаху. Він залишив нам на пам'ять довгий ряд православних і католицьких церков і шкільних будинків, розсіяних по степах Саскачевану і Альберти. Вони обоє щиро працювали для свого народу.

В родині було: дві дочки — Марія Ткачук і Юлія Дженис і три сини — Іван, Володимир і Василь. Дітей своїх батьки виховували в українському дусі і любові один до одного і до всього рідного.

Проживши на фармі-гомстеді два роки — родина Янішевських переселилася на сталий побут до Едмонтону 1912 року. Покійна Гафія Янішевська цікавилась українським народнім мистецтвом, головно, вишивкою. Вона прикрашувала свій одяг і дім вишивкою. Вона відзначилася у ділянці куховарства в відділі Союзу Українок, де вона приготовляла і видала сотні і сотні обідів. Вільного часу в неї не було, бо вона завжди була готова щось робити для добра Церкви і Союзу Українок Канади.

Останні роки свого життя мама Гафія прожила у домі опіки, де її часто відвідувала родина її сина Володимира і вся родина, ближча і дальша.

У глибокому смутку залишила дочку Марію Ткачук в Саскатуні, Сина Івана і синову Юніс в Перт, Онтаріо, сина Володимира і синову Іванну в Едмонтоні, синову Марію Дженис у Вікторії, Б.К., 11 внуків, 17 правнуків і 4 праправнуків; сестру Ганнусю Ґреґорі; братову Стасю Зварич і велике число племінників, племінниць.

Панахида і похорон відбулися у Катедрі Св. Івана. Похорон відбувся 11-го січня 1994 року. Похоронний чин відслужив Високопреосвященний Арх. Іван у сослуженні Катедрального пароха протоірея С. Семотюка, дяків — А. Мельничука, Ф. Гуцуляка. Ю. Луценка та церковного хору з дириґентом Лесею Чумер.

Щоб віддати останню пошану покійній Гафії Янішевській родина з'їхалася з далеких і близьких сторін: Саскатуну, Ріджайни, Калґері, Веґревил і Едмонтонської околиці. Співчуття родині висловили: Славка Фербей від членок відділу Союзу Українок Канади, Анна Кравець від громади Св. Івана. Протоієрей С. Семотюк від всіх членів громади Св. Івана. Владика Іван від себе і від УПЦКанади. Еленора Ґашперик керувала програмою. Дочка Марія Ткачук промовляла від родини, а Роман Ткачук — від імені родини подякував всім тим, хто у будь-який спосіб причинився помогти родині у цей тяжкий час.

Хай же ця коротка згадка про маму Гафію Янішевську буде червона рожа, мов та свічка на її могилі.

Вічна їй пам'ять! *синова Іванна Дженис*

P.S. Родина прислала 100 долярів на „Промінь".

БЛ. П. ПАРАСКЕВА ВІТОЛЬ
ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

17 грудня 1993 року, в Етобіко в хаті доньки Марії Матвіїв, раптово, з волі Всевишнього, відійшла у вічність наша дорога Мама, бабуся і прабабуся, бл. пам'яти. Парасева Вітоль, Походила з родини „вільного козака" Дениса Вітоля-Мордика та Уляни з роду Марченок. 1926 р. закінчила педтехнікум в містечку Решетилівка (біля Полтави) і працювала учителем 1-4 клясів початкової школи. 1938 р. закінчила з відзнакою (заочно) Полтавський педінститут (двохрічний) та одержала право на працю в 5-7 клясах, спеціялізуючись в українській мові і літературі. Після арешту чоловіка була переведена на працю в початкову школу в село за 6 км. від Решетилівки, куди і ходила Мама аж до закриття школи в час II світової війни.

З важливих обставин 1943 р. змушена була залишити батьківський поріг і помандрувати з двома дочками в незнане. 1944 р. в товарових вагонах була привезена у розбомблений Франкфурт на р. Майн, звідки направили її на працю в містечко Ідштайн, розлучившись з дочками. Після закінчення війни перебувала в переселенчих таборах Вісбаден, Майнц-Кастель, Герсфорд і Пфорцгайм. У перелічених таборах працювала учителем в таборових школах аж до виїзду в Америку 1951 року. Поселюється на постійне життя в м. Детройті, де знаходить працю на фабриці шиття, аж до виходу на пенсію. Маючи родини обох дочок в онтарійському Лондоні, Мама більшу частину свого життя проживала біля дітей, внуків і правнуків. Бабусі і прабабусі вони завдячують своє вміння послуговуватися українському мовою. Наймолодша правнука Лариса Вебстер є ученицею цілоденної української школи в м. Торонті.

Похоронні відправи служив о. Володимир Кушнір, співав церковний хор під керівництвом Віри Олійник. 22 грудня тіло Мами призевли до церкви Пресвятої Тройці, членки відділу Кн. Ольги з головою Галиною Володченко віддали останню пошану своїй членці стійкою з прапорами і свічками. Обід приготували членки відділу, господарем був Микола Ващенко. Слова співчуття висловили М. Кошман, Г. Володченко, О. Семенюк, М. Тищенко, Ол-ра Тищенко, М. Залізняк та від українців католиків С. Мединиський. Коротким словом висловили свою любов і вдячність покійній бабусі внуки Ніна Алінсон і Лидія Вебстер. Від родини подяку всім склала дочка Ніна Кузьменко. Співом „Вічная пам'ять" і молитвою закінчили тризну.

Тіло Мами лягло спочити на українській секції кладовища Mt. Pleasant, де Мама загодя приготувала собі місце вічного спочинку. Спи спокійно наша дорога Мамо. Грудка землі з України, що впала на Твою могилу, поєднає Тебе з рідними, які спочили в Україні, а канадська земля нехай буде Тобі легкою. Довго будемо, Мамо, оплакувати Твій відхід і молитися за спокій Твоєї душі та до кінця нашого життя збережемо пам'ять про Тебе живою.

Ніна Кузьменко з дітьми і внуками
Марія Матвіїв з дітьми, внуками
і чоловіком

Збірка на фонд „Діти Чорнобиля" принесла $1,152.00. У 40 день відслужено Літургію з Літією. Збірка на пресу в сумі $203.00 та пожертва від родини Галябар — $50.00 і $37.00 від родини Кузьменко дала суму $290.00, яку розділено між двома часописами і трьома журналами. На пресфорд „Променя" $95.00 включно з коштом кліші.

———————

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Valli Tymoshuk (St. Catherine's)	$200.00
Mary Gauk (Edmonton)	100.00
John Prokipchuk (Edmonton)	100.00
S.U.K., St. Andrew's Church Toronto	100.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Myrnam	100.00
Ann Yakimishyn (Weston, Ont.)	75.00
Mrs. Milaszuk (Montreal)	70.00
Mrs. M. Matwijiw (Etobicoke)	68.00
Ladies Society of the Holy Transfiguration Church (Donwall, Sask.)	60.00
M. Hrebeniuk (Vegreville)	50.00
Olga Kuzyk (Amherstburg, Ont.)	50.00
Mary Lenenko (Hafford)	50.00
Zenovia Zmiyiwsky (Thunder Bay)	50.00
U.W.A.C., Ottawa	50.00
Tamara Buhay (Hamilton)	49.00
Doreen Pasichnyk (Maple Ridge, B.C.)	45.00
Kay Yurkiw (Hyas, Sask.)	33.00
Walter Mysak (Canora, Sask.)	25.00
Ukrainian Orthodox Women's Assoc., Stenen	25.00
Emily Halak (Rossburn, Man.)	20.00
Anna Zmiyiwsky (Thunder Bay)	16.00
Margaret Pestrak (Winnipeg)	11.00
Olga Karmanin (Toronto)	10.00
Halyna Onufrijchuk (Winnipeg)	10.00
Sophie Ostrowski (Denare Beach, Sask.)	10.00
Maria Panasiuk (Etobicoke)	10.00
Mrs. V. Smereka (Bradford, England)	10.00
Evelyn Wasylyshen (Winnipeg)	10.00
Mary Antonishka (Surrey)	8.00
Zoya Hrechko (Weston, Ont.)	8.00
Stephanie Kulba (Montreal)	8.00
Anastasia Oystryk (Kamsack, Sask.)	8.00
Oxana Radczenko (Montreal)	8.00
E. Slusar (London, Ont.)	8.00
S. Syrnick (Wadena, Sask.)	8.00
Fedor Tkaczuk (Calgary)	8.00
Emilia Trufyn (Brampton)	8.00
Mrs. K. Ewanyshyn (Montreal)	3.00
Nadia Hawrylyk (Chatham, Ont.)	3.00
Helen Henderson (Dauphin)	3.00
Mary Holowaty (Whiterock, B.C.)	3.00
Violet Hryciuk (Surrey, B.C.)	3.00
Julia Hrynkiw (Dauphin)	3.00
Betty Konowalchuk (Surrey, B.C.)	3.00
Bernice Kotyk (Melfort)	3.00
Elmer Kotyk (Melfort)	3.00
Luba Krachmolny (Surrey, B.C.)	3.00
Nellie Marchuk (Sardis, B.C.)	3.00
Elmer Lesiuk (Rossburn, Man.)	3.00
Elizabeth Lyne (Kamloops)	3.00

The above is a list of donations received and processed **by January 18, 1993.**

CORRECTION

Please note that the following names were mispelled in February's Press Fund listing. We apologize for the error. They are:

Nina Kryworuchko (Hamilton)	5.00
Palahna Dybko (Hamilton)	3.00
L. Strychowsky (Hamilton)	3.00

LIBRARY OF ST JOHNS UKR ORTH D-7
WOMEN'S ASSC
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7 1 Dec, 91

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ITEMS THAT MAY BE PURCHASED FROM THE NATIONAL OFFICE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

855 BARTON STREET EAST, HAMILTON, ONT. L8L 3B4 (416) 312-4742

РЕЛІГІЙНІ	**ЦІНА**
СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual	5.00
НАША ВІРА — OUR FAITH — SADOCHOK	12.00 + GST
ІСТОРИЧНІ	
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка)	1.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (A HALF—CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual	20.00
НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE) Bilingual	10.00
UKRAINIAN CANADIANA (English only)	10.00
ЛІТЕРАТУРА	
НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	5.00
МИСТЕЦТВО	
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only)	8.00
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets)	2.50
UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda	25.00
ПРОГРАМИ	
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки	5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ	10.00
ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА	
П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ	1.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович	5.00
РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш	1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ	4.00
PROMOTIONAL SUPPLIES	
СТАТУТ — CONSTITUTION GST included	5.00
ГИМН — HYMN CASSETTE GST included	10.00
ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот можна висувати роки	1.75, 2.75, 3.00
SMOLOSKYPS	8.00
SPOONS WITH SMOLOSKYP	5.00
HASTY NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	Doz. 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	50 cards 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	100 for 5.50
POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha	each 0.50
VIDEO CASSETTE: VCR 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only	20.00
Kurelek HASTY NOTES GST included	7.95
SET OF 20 PYSANKY CARDS GST included	set 10.00

POSTAGE AND HANDLING EXTRA